

[Aksel Larsen.]

omend ikke så stor som regeringen oprindelig havde ønsket, og et forlig om, at socialdemokratiet skulle lade sit forslag om forøgelse af børnetilskuddet falde.

Man skal lægge mærke til dette. Det er halvanden uge siden, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft stod på de samvirkendes generalforsamling og holdt så at sige en programtale mod regeringen og forkyndte: det, vi trænger til, er at få denne regering styrtet snarest muligt. Og så kom lejligheden. Det var åbenlyst, at regeringen kunne være blevet bragt i mindretal både ved kornloven og spørgsmålet om børnetilskuddets forøgelse. Det er muligt, at regeringen i den klemme, som i hvert fald venstre befinder sig i, ville have taget med sindsro, om den ikke havde fået gennemført nogen kornlov, men jeg tror ikke, den højtærede finansminister ville have taget det med sindsro, hvis børnetilskuddet var blevet gennemført mod regeringens stemmer. I hvert fald, der var en reel mulighed for at bringe regeringen til fald, og så viste det sig, at det ærede medlem hr. Hans Hedtofts store og stærke ord fra de samvirkendes generalforsamling var skum og bobler; da det kom til at stå overfor faren for, at regeringen skulle blive bragt i mindretal, skyndte socialdemokratiet sig at gå på forlig med den.

Jeg mener, at denne regering bør bort. Det mener jeg om enhver regering, der fører Atlantpagtpolitik; sålænge vi har regeringer, der fører Atlantpagtpolitik, kan det ikke gå fremad for Danmark og det danske folk; men jeg må sige, at denne regering på en særlig hårdhændet måde har forstået at videreføre den Atlantpagtpolitik, den arvede fra den socialdemokratiske regering, og den har, hvad den naturligvis i kraft af sin stærke binding til disse kredse må siges at være nødt til, i høj grad taget ekstra hensyn til det store hartkorn og til højfinansien, som jo også har været særdeles villige til at støtte regeringspartierne økonomisk. Jeg ved ikke, hvor store beløb regeringspartierne og deres presse får fra Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet, storhandelen, skibsrederne og andre højfinansielle kredse, men jeg regner med, at beløbene tilsammen skal tælles ikke hundredtusinder, men i millioner. Det er typisk, at rege-

ringen modtager tilskud fra disse kredse, men det er også typisk, at man har forsøgt at holde det hemmeligt. Flertallet af regeringspartierne vælger tilhører nemlig ikke højfinansien. Det ville være meget ubehageligt, hvis de mange jævne landbrugere, der stemmer venstre, fik at vide, at Industrirådet, Grosserer-Societetet og Arbejdsgiverforeningen betaler kontante penge til venstres partikasse, og det ville være meget ubehageligt for det konservative folkeparti, hvis det konservative folkepartis vælgere blandt mindre næringsdrivende, tjenestemænd og lignende fik at vide, hvem det er, der i virkeligheden betaler det konservative folkepartis agitation og dets avisers underskud, for man kan jo let gøre sig klart, at dem, man modtager penge af, bliver man afhængig af. Vi mener, at det, der allerede er kommet frem om denne regeringspartiernes økonomiske stilling til sådanne højfinansielle kredse, i allerhøjeste grad afslører denne regering, og det gør det yderligere nødvendigt at få den fjernet.

Der havde også været en mulighed for det, men de fire gamle partier enedes jo her i husets krinkelkroge tirsdag aften om at lave et forlig, så de kunne undgå valg og bevare regeringens liv endnu en tid fremover. Jeg tror ikke, det bliver så forfærdelig lang tid. Utilfredsheden i folket er nemlig ikke blot stor, men den er ligesom ved at samle sig, blive organiseret, tage form af en bevægelse, som kræver en virkelig ny politik i Danmark, som ser sin opgave i at begynde at bane vej for denne politik ved at fjerne den nuværende regering. Da der var et møde i arbejdsmændenes fællesledelse i Aarhus forleden aften — man vil tilgive mig, at jeg ikke på dette mærkværdige tidspunkt på døgnet nøjagtig kan huske, om det var mandag eller tirsdag aften, men jeg tror det var mandag —, vedtog man en udtalelse, hvori man direkte sagde: de levnedsmiddelforhøjelser, der nu er gennemført, er en knytnæve mod os. Først lokker man os til at vedtage et dårligt mæglingforslag, og så snart det er vedtaget, kommer man og sætter levnedsmiddelpriserne i vejret. Havde vi vidst det, sagde formanden for fællesledelsen i Aarhus, den socialdemokratiske fagforeningsformand Chr. Jensen, så havde vi ikke anbefalet vore medlemmer at stemme ja, så havde vi anbe-